

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni – M. B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 21 sierpnia 2012 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła „naruszenie prawa materialnego z powodu nieprzyznania emerytury po ukończeniu 60 lat poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów ustawy o FUS z dnia 17 grudnia 1998 r. ze zmianami i nieprzyznania świadczenia emerytalnego z art. 28 w/w ustawy z całości stażu ubezpieczeniowego pracowniczego lub z art. 27 obowiązującej ustawy opublikowany w Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z zaliczeniem 6 lat za urodzenie i wychowanie dwojga polskich dzieci lub z doliczeniem okresu pobieranej renty, brakującego do wymogów w art. 27 z art. 6 ust. 2 pkt 1a, jak również okresów uzupełniających stanowiących w art. 7 pkt 2 oraz nieuznania stażu pracy wykonanej na terenach przedwojennej Polski zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 9 z

niewłaściwego zrozumienia przepisów obowiązującej ustawy, pomimo że powódka była obywatelką Polski, a uznanie ją za repatriantkę jest niewłaściwe, bo dotyczy tych osób, które w tym czasie nie były obywatelami polskimi. Dowód do sprawy był dostarczony do apelacji, jest to potwierdzenie obywatelstwa polskiego mojego brata, który służył w polskich ułanach i miał obywatelstwo polskie tak jak powódka”, a także „naruszenie postępowania, mające podstawowy wpływ na wynik sprawy. Jest to art. 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji w sytuacji, gdy skarżąca w sposób nie budzący wątpliwości ustawy wykazała, że postępowanie organu emerytalnego ZUS O. było dotknięte wadami z powodu niewłaściwego twierdzenia, że renta jest korzystniejsza. Postępowanie wyjaśniające było mylące i niewłaściwe, co nie jest do zaakceptowania i narusza zasadę zaufania do państwa prawa, a tym samym Sąd winien zmienić zaskarżoną decyzję i wydać wyrok zgodny z zapisami obowiązującej ustawy. Do wyliczenia emerytury przyjęto w ZUS celowo zaniżone wskaźniki celem zmuszenia powódki do rezygnacji z wniesionych roszczeń, co uniemożliwiło prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w toczącej się sprawie, co było powodem nieprzyznania emerytury dla powódki, pomimo że urodziła się przed 1948 rokiem.”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że „Powódka na mocy przepisów ustawy o F.U.S. nabyła prawo do emerytury pracowniczej z całego stażu ubezpieczeniowego, po spełnieniu warunków ustanowionych w ustawie po ukończeniu 60 lat życia, posiadając udokumentowany staż pracy. Powódka już w 1992 roku ukończyła wiek emerytalny 60 lat. ZUS O. nie uwzględnił żądania przyznania nabytej emerytury stwierdzając, że otrzymywana renta jest korzystniejsza, co w dalszej kolejności zaakceptował Sąd Okręgowy w O., pomimo że emerytura jest nowym świadczeniem i przyznaje się emeryturę po spełnieniu ustawowych warunków przez wnioskodawczynię, co spowodowało naruszenie przepisów prawa w toczącej się sprawie. Dlatego konieczne jest skierowanie żądania powódki do rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd Najwyższy jako zasadnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przede wszystkim należy podkreślić, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przywołała żadnej z przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nawet gdyby przyjąć, że stwierdzenie, iż „konieczne jest skierowanie żądania powódki do rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd Najwyższy jako zasadnej”, oznacza powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, trzeba wskazać, że wniosek nie jest w żaden sposób uzasadniony.

Gdy idzie o przesłankę oczywistej zasadności skargi trzeba bowiem przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinna ona w

uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Uzasadnienie wniosku nie zawiera jednak żadnej jurydycznej argumentacji ani stosownego wyводу i sprowadza się do stwierdzenia, że w sprawie doszło do naruszenia wskazanych jako podstawy skargi przepisów prawa.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw